

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobce: **D. P.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph. D.
sídlem Slavíkova 23, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

za účasti: **L. B.**
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Ivetou Zetochovou,
sídlem Váňova 3180, 272 01 Kladno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. MHMP 1700525/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. MHMP 1700525/2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 477 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph. D., advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Úřad městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) dne 18. 1. 2022, č. j. MCP6 007321/2022, schválil ve společném stavebním a územním řízení podle ust. § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“) k žádosti osoby na řízení zúčastněné stavební záměr označený jako „Novostavba RD X na pozemcích par. č. XA, XB a XC v k. ú. X“ sestávající z jedné bytové jednotky, přípojky elektro NN, prodloužení přípojek vodovodu a kanalizace, opěrné zdi, uliční oplocení, terénní úpravy související s provedením stavby a zpevněné plochy vjezdu do 1. PP, jímky na dešťovou vodu a vsakovací objekt. Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (žalobou napadené rozhodnutí) žalovaný schválený stavební záměr změnil tak, že z výrokové části rozhodnutí vypustil číslování výroku označeného římskou číslicí I. a ve výrokové části rozhodnutí označené jako „Umístění stavby na pozemcích“ v prvním odstavci za slova „v místě předsazeného okna“ vložil slovo „min“. Ve zbývajícím rozsahu rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného brojí žalobce podanou žalobou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, vyjádření stavebníka

2. Žalobce je vlastníkem (ve společném jmění manželů) domu č.p. XA na pozemku p. č. XD a pozemkům p. č. XD a XE v k. ú. X. Jde o nemovitosti, které jsou ve smyslu § 94k písm. č) stavebního zákona nemovitostmi sousedními. Navrhovanou stavbou jsou dotčena vlastnická práva žalobce, zejména narušením pohody bydlení v nemovitosti žalobce, zhoršením světelných podmínek, zhoršením životního prostředí v daném místě atd. Navrhovaná stavba je situována do nedostatečné vzdálenosti od domu č. p. XA a od pozemků žalobce. Umístěním a postavením stavby dojde k nadměrnému nárůstu zastavěné plochy sousedních pozemků, což bude mít za následek i zhoršení kvality daného prostředí. Též dojde k navýšení dopravní zátěže v bezprostřední blízkosti nemovitostí žalobce, a to jak po dobu výstavby tak i v průběhu užívání stavby, což povede i k obtěžování hlukem, emisemi (znečišťujícími látkami) a prašností. Uvedeným dojde i k poklesu hodnoty nemovitostí žalobce. K dotčení vlastnického práva žalobce k jeho nemovitostem dojde i v souvislosti s výstavbou daného objektu - obtěžování hlukem ze stavební činnosti a prašností ze stavby, ohrožení nemovitostí žalobce výkopem stavební jámy ad.
3. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá, že:
  - (i) stavba je v rozporu s urbanistickým charakterem území a nerespektuje strukturu jeho stávající zástavby a požadavky na zachování kvality prostředí a pohody bydlení, realizací stavby dojde k „utopení“ budovy žalobce a jejímu nadměrnému zastínění
  - (ii) stavba nerespektuje § 20 odst. 1 a § 26 odst. 1 nařízení hl. m. Prahy č. 10/2016 (PSP) kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy) (dále „PSP“), podle něhož se stavby umísťují v souladu s výškou okolních staveb a výškovou regulací (stanovenou dle § 25),

- (iii) Stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací z hlediska splnění územním plánem předepsané míry využití území - územním plánem předepsaného koeficientu podlažních ploch. Žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, když ohledně zastavěné plochy domů na pozemcích parc. č. XF (č. p. XB) a parc. č. XG (č. p. XC), vše v k. ú. X uvedl, že mají plochu 277 m², resp. 161 m². Namítá, že závazná stanoviska orgánů územního plánování jsou nezákonná.
  - (iv) Stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací ani z hlediska splnění územním plánem předepsané minimální míry zeleně - územním plánem předepsaného koeficientu zeleně (KZ), žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nijak nezabýval námitkou nesprávně stanoveného koeficientu zeleně
  - (v) Dokumentace není dostatečná z hlediska organizace výstavby dané stavby - staveništní dopravy.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že posuzované území je tvořeno tvarově rozmanitou zástavbou, navrhovaná stavba z něj nevybočuje ani rozměrem zastavěné plochy ani výškovou hladinou. Pro posouzení souladu záměru s charakterem území ve smyslu ustanovení 20 odst. 1 PSP není posouzení půdorysného a výškového řešení dvou nejbližších přímo sousedících staveb primárně určující. „Utopení“ nemovitostí žalobce způsobí každá stavba na předmětném pozemku, neboť uvedené je dáno členitostí terénu (jde o zástavbu ve svahu). Ve správním řízení nebylo prokázáno nadměrné zastínění rodinného domu žalobce či jeho pozemků. I po realizaci stavby budou splněny i limity proslunění. K tvrzenému zhoršení kvality prostředí a pohody bydlení z hlediska osvětlení a oslunění stavby a pozemku žalobce navrhovanou stavbou tedy nedojde. Výška stavby je stanovena s přihlédnutím k charakteru území. Výška měřená od úrovně přilehlého terénu po hlavní římsu, je v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 PSP stanovena ve více úrovních, neboť se jedná o zástavbu ve svahu. Výšková hladina II 0 m - 9 m je stanovena pro západní stranu s vyšší úrovní terénu, hladina III 0 m - 12 m je pak stanovena pro východní stranu s nižší úrovní terénu stavby směrem do ul. X. Žalovaný popírá, že by nesprávně zjistil skutkový stav, ohledně zastavěné plochy domů na pozemcích parc. č. XF (č. p. XB) a parc. č. XG (č. p. XC), vše v k. ú. X, vycházel z údajů uvedených v katastru nemovitostí. Žalobcem uvedená výměra domu č. p. XB na pozemku parc. č. XF i domu č. p. XC na pozemku parc. č. XG byla stanovena na základě rozhodnutí vydaných před účinností změnového zákona č. 350/2012 Sb., s účinností od 1. 1. 2012, a podmínky pro zastavěnou plochu mohly být stanoveny jiným způsobem podle v té době uplatňovaných postupů. Při stanovení zastavěné plochy započítávají i plochy lodžii nebo zastřešené části stavby bez obvodových svislých konstrukcí [regulativy územního plánu, odd. 7a) bod 11 a 12]. Závazná stanoviska orgánů územního plánování jsou zákonná a odůvodňují použití podmíněně přípustného koeficientu podlažních ploch (KPPp). Zeleně je ve výkresech projektové dokumentace zakreslena na rostlém terénu, na konstrukci a dále jako tzv. popínává. Popínává zeleně je přitom vyznačena jako plocha ohraničená zelenou přerušovanou čarou a ohraničuje pás o šířce 0,5 m pouze podél jižní a severní hranice pozemku. Při stanovení příslušného koeficientu zeleně správně vycházel z odd. 7) bod 11 a 12 regulativů územního plánu. Na rozdíl od stanovení tzv. hrubé podlažní plochy se při stanovení zastavěné plochy pro účely výpočtu koeficienty zeleně započítávají i plochy lodžii nebo zastřešené části stavby bez obvodových svislých konstrukcí. Žalovaný se vypořádáním námítky nesprávného určení koeficientu ploch zeleně zabýval v napadeném

rozhodnutí. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i námitkami týkajícími se staveništní dopravy.

5. Stavebník ve svém vyjádření k žalobě poukázal na to, že posouzení stavebního záměru nelze mechanicky vztahovat pouze ke dvěma sousedním stavbám, nýbrž je třeba posoudit stavební záměr v kontextu celé lokality. Stavba byla přitom shledána za přiměřenou a nenarušující krajinný ráz i urbanisticko-architektonický charakter místa jak orgány územního rozvoje a plánování, tak orgány ochrany prostředí (stanovisko Magistrátu hl. m. Praha, odboru ochrany ovzduší, ze dne 27. 1. 2021, č. j. MHMP 108611/2021).

III. Ústní jednání

6. Na ústním jednání dne 26. 3. 2025 žalobce odkázal na obsah podané žaloby, přičemž ve své závěrečné řeči zdůraznil zejména námitku, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci podmíněně přípustného koeficientu podlažních ploch (KPPp), neboť nebyla dána podmínka nezbytnosti. Právě naopak, když navrhovaná stavba je nadměrná, což má vliv i na splnění dalších zákonných předpokladů, jež v podrobnostech uvedl v žalobě. Rovněž žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě, jakož i další písemná podání založená v soudním spise. Osoba na řízení zúčastněná se k jednání soudu bez omluvy neodstavila, a proto soud jednal v její nepřítomnosti podle § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád.
7. Soud na ústním jednání k důkazu neprovedl žalobkyní navržené listiny, které jsou součástí správního spisu, neboť soud při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází ze správního spisu a správním spisem se zásadně dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS); přičemž žalobce nespороval věrohodnost těchto listin.
8. Soud k důkazu při ústním jednání provedl výpisy z katastru nemovitostí v textové i obrazové části týkající se pozemků parc. č. XF a XG, k. ú. X. Z těchto ověřil, že u pozemku parc. č. XF je uvedena výměra 277 m² a u pozemku parc. č. XG je uvedena výměra 161 m².
9. Ostatní žalobcem navržené důkazy, a to rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odbor výstavy, č.j. MCP6 041498/2011 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odbor výstavy, č.j. MCP6 výst. 1762/229/P2156/1,2157/2 Dej/98-ŠR, a dále fotodokumentaci 1 – 11 zastínění domu žalobce vlivem stavby na pozemku č. XH v roce 2018 a fotografie vizualizace (12 a 13), soud k důkazu neprovedl, a to z důvodu nadbytečnosti, neboť soud má ze správního spisu a z provedených důkazů zjištěný skutkový stav za dostačující pro rozhodnutí ve věci.

IV. Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.
11. V posuzované věci jde o soudní přezkum rozhodnutí o schválení stavebního záměru novostavby rodinného domu o jedné bytové jednotce, související technické

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

infrastruktury a doplňkové stavby opěrných zdí a oplocení vydaném podle § 94p odst. 1 stavebního zákona. Navržená stavba má jedno podzemní podlaží (PP) a dvě nadzemní podlaží (NP). Půdorys tvoří obdélník přibližně o rozměrech 1. PP 15,4 x 12,9 m, v 1. NP 15,8 m x 7,4 m a v 2. NP 14,4 m x 6,4 m, podélná osa budovy je ve směru sever-jih. Žalobce proti umísťované a povolované stavbě zejména namítá, že jednak nesplňuje veřejnoprávní předpoklady pro své umístění/povolání (zejména z hlediska rozsahu zastavované plochy, rozsahu plánované zeleně a navrhované výšky), jednak zasahuje do kvality prostředí a pohody bydlení žalobce v míře nepřiměřené poměrům. Současně brojí proti nedostatečnosti dokumentace provedení stavby.

12. Rozhodnutí o schválení stavebního záměru je vydáváno v rámci společného územního a stavebního řízení. Společné řízení v sobě zahrnuje proces umístění a povolení stavby, a proto stavební úřad záměr posuzuje jak z hledisek územního řízení (posouzení z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území), tak z hledisek stavebního řízení (posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá výsledkům územního řízení a je v souladu s veřejnými zájmy hájenými dotčenými orgány státní správy). I při společném územním a stavebním řízení se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy a řádně uplatněné námitky účastníků řízení (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 133/2011-127, *obec Branky*, bod 26).

IV. 1 Aktivní procesní legitimace

13. Soud předně uvádí, že podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.
14. Z této zákonné úpravy plyne, že je-li žalobou napadeno rozhodnutí správního orgánu, musí z žalobních námitek vyplývat *jednoznačné tvrzení* žalobce o porušení jemu svěřených konkrétních veřejných subjektivních práv. Žalobou tak lze napadat pouze zkrácení svých vlastních práv. Pokud žalobce v žalobě namítá vadu správního rozhodnutí, která nemůže negativně zasáhnout do jeho práv a ani se negativně projevit v jeho právní sféře, je taková námitka nepřípustná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 9 As 183/2012-35, *RLRE Dorado Property*). Žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se zakládá tvrzením (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005-62, č. 1477/2008 Sb. NSS).
15. Rozsah skutečností, které je žalobce jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před správním soudem, oprávněn namítat, se dále odvíjí od důvodu jeho účastenství v řízení před správním orgánem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2021, č. j. 9 As 262/2020-30, bod [16]). Správní soudnictví tedy nepřipouští s výjimkou § 66 s. ř. s. podávat žaloby ve veřejném zájmu, popř. aby se žalobce domáhal soudní ochrany práv třetích osob.
16. Žalobce vystupuje v řízení v pozici účastníka řízení dle § 94 písm. e) stavebního zákona jako vlastník sousední stavby či pozemků. Může tak vznášet námitky pouze v rozsahu, jakým je jeho vlastnické nebo jiné věcné právo přímo dotčeno (§ 94k stavebního zákona). Žalobci nepřísluší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolával ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jeho přímo dotčeného veřejného subjektivního práva.

17. Žalobce v žalobě uvedl, že je vlastníkem domu č.p. XA na pozemku p. č. XD a pozemkům p. č. XD a XE v k. ú. X. Jde o nemovitosti, kterou jsou ve smyslu § 94k písm. c) stavebního zákona nemovitostmi sousedními. Namítá, že navrhovanou stavbou dojde ke zhoršení světelných podmínek nemovitostí žalobce a „utopení“ domu žalobce, to vše v důsledku nadměrného hmotového a výškového rozsahu stavby a její nedostatečné vzdálenosti od domu a pozemků žalobce. Realizací nadměrné stavby pak dojde i ke zhoršením kvality prostředí v místě. V průběhu výstavby i samotného užívání stavby dojde k navýšení dopravní zátěže v bezprostřední blízkosti nemovitostí žalobce, což povede k obtěžování hlukem, emisemi (znečišťujícími látkami) a prašností. Žalobce i namítá, že uvedeným dojde i k poklesu hodnoty nemovitostí žalobce.
18. Nemovitosti žalobce se nachází v těsné blízkosti stavby. Všechny žalobcem tvrzené skutečnosti mají přímý dopad na výkon vlastnického práva žalobce k těmto nemovitostem. K těmto námitkám i k dílčím procesní výtkám je tak žalobce aktivně procesně legitimován.
19. Soud dále předesílá, že jednotlivé žalobcem tvrzené skutečnosti nejprve posoudil z hlediska jejich souladu s veřejným právem a teprve v případě, kdy neshledal rozpor s veřejným právem, posoudil je i z hlediska vznesených námitek soukromoprávního charakteru (dotčení soukromí žalobce nepřiměřenými imisemi) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS). Přitom bral v potaz, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře od obecně požadovatelných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétním zvláštnostem lokality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS).
20. Soud zároveň zdůrazňuje, že řízení o žalobě je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita žaloby tak do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností žalobce, aby v žalobě řádným a dostatečně konkrétním způsobem specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí správního orgánu (viz analogicky např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70). Uplatňuje-li shodné námitky jako ve správním řízení, je žalobce povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry obsažené v napadeném rozhodnutí žalovaného, a nikoliv opakovat námitky vznesené ve správním řízení, aniž by reagoval na jejich vypořádání žalovaným (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38).
21. Dospěl-li soud k závěru že, žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nehledal způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Takto koncipovaným námitkám se soud věnoval pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31).

IV.2 K namítanému rozporu stavby s urbanistickým charakterem území

22. Žalobce namítá, že žalovaný pochybil, pokud navrženou stavbu posuzoval s ohledem na dané území a nikoli pouze s ohledem na dvě sousední stavby na přímo sousedících

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pozemcích parc. č. XE a XI v k. ú. X. Má za to, že stavbu je třeba hodnotit zejména ve vztahu k nejbližším sousedním stavbám, neboť ve vztahu k nim se bude nejvíce uplatňovat. Žalovaný navíc ani nezjistil skutečný stav věci, když vycházel z nesprávné výměry zastavěné plochy na sousedních pozemcích (zastavěná plocha na pozemku parc. č. XF činí 182 m², na pozemku parc. č. XG činí 155,13 m²). Konečně žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného o specialitě PSP ve vztahu k § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném k 21. 8. 2023 (dále „vyhláška č. 501/2006 Sb.“).

23. Ke vzájemnému vztahu Pražských stavebních předpisů a vyhlášky č. 501/2006 Sb. co do jejich aplikovatelnosti na území hl. m. Prahy se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62. V bodě [27] uvedl, že „[...] oba podzákonné právní předpisy (vyhláška č. 501/2006 Sb. a vyhláška č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy) byly vydány na základě zmocnění daného zákonem; v případě vyhlášky č. 501/2006 Sb. na základě zmocnění zakotveného ve stavebním zákoně a v případě vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy na základě zmocnění zakotveného v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (obdobné zmocnění pro hlavní město Prahu je zakotveno i ve stavebním zákoně). Vyhlášky si nekonkurují, neboť první z nich upravuje poměry obecně a druhá jmenovitě na území hlavního města Prahy. Tím, že hlavní město Praha přijalo svou vlastní právní úpravu, vyloučilo použití obecného právního předpisu na svém území. Na uvedeném nic nemění ani to, že vyhláška č. 501/2006 Sb. sama svou územní působnost neomezuje. Územní omezení vyhlášky č. 501/2006 Sb. totiž provedl zákonodárce ve stavebním zákoně, jak správně uvedl městský soud. Nekonkurují-li si vyhlášky, je bezpředmětné posuzovat, zda si vzájemně protirečí, a případně aplikovat kolizní pravidla. Stěžovatelčin případ tak bylo nutno posuzovat podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, protože se i likvidace dešťových vod řídila požadavky stanovenými ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, nikoliv ve vyhlášce č. 501/2006 Sb.“ Výše uvedené závěry lze přenést i na vzájemný vztah vyhlášky č. 501/2006 Sb. a Pražských stavebních předpisů. Pražské stavební předpisy ani vyhláška č. 501/2006 Sb. si nekonkurují, neboť vyhláška č. 501/2006 Sb. představuje obecnou úpravu pro celé území ČR a Pražské stavební předpisy její konkretizaci pro území hl. m. Prahy.
24. Žalobcem namítaný § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je zařazen v oddílu požadavky na vymezení území a stanovuje obecné podmínky pro vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich. Shodnou materií, tedy vymezení pozemků a umísťování staveb na nich upravují i Pražské stavební předpisy, a to v hlavě II Vymezení veřejných prostranství, dělení a scelování pozemků a dále v hlavě IV Umísťování staveb. Představují-li Pražské stavební předpisy určitou konkretizaci obecné právní úpravy pro hlavní město Prahu (viz shora citovaný rozsudek NSS sp. zn. 8 As 69/2017), přičemž shodná materie je upravena v obou právních předpisech, je třeba pro území hl. m. Prahy použít pravidla stanovená v PSP. Žalovaný proto postupoval správně, pokud při posuzování souladu umísťování stavby s právními předpisy vycházel z hledisek vymezených v Pražských stavebních předpisech. Odkazuje-li žalobce na rozsudek městského soudu ze dne 10. 11. 2021, čj. 3 A 57/2017-317, soud uvádí, že v tomto rozsudku třetí senát městského soudu dospěl k závěru, že vyhlášku č. 501/2006 Sb. je možné na území hl. m. Prahy aplikovat v případě, že určitá materie není v PSP upravena. To ovšem není posuzovaný případ, kdy pravidla pro umísťování stavby jsou upravena v § 20 a násl. PSP.

25. Podle § 20 odst. 1 PSP platí, že *při umisťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.*
26. Dle výkladové příručky „Pražské stavební předpisy 2022 s aktualizovaným odůvodněním je třeba toto základní pravidlo vykládat tak, že při umisťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území. Klíčový je zejména vztah staveb k veřejným prostranstvím, výškové uspořádání zástavby, půdorysné a hmotové členění. Toto ustanovení nepředepisuje nové zástavbě kopírovat stávající, ale adekvátně na ni svými parametry reagovat. V odůvodněných případech je tak možné novou zástavbou charakter prostředí upravovat, pokud nová zástavba zvyšuje kvalitu prostředí.
27. Žalobce namítl, že žalovaný pochybil, pokud soulad stavby s urbanistickým charakterem místa hodnotil s ohledem na širší území a nikoli pouze s ohledem na dvě sousední stavby na přímo sousedících pozemcích parc. č. XE a XI v k. ú. X.
28. Žalovaný na str. 6 až 12 napadeného rozhodnutí s odkazem na § 20 odst. 1 PSP uvedl, že v předmětném území se nachází tvarově rozmanitá zástavba, jejímž společným charakterem podél ul. X jsou solitérní rodinné domy s navazujícími pozemky zahrad, přičemž se jedná o stavby až o třech nadzemních podlažích, často se zapuštěným nebo částečně zapuštěným podzemním podlažím, což vyplývá z umístění ve svahu. Půdorysné rozměry staveb se pohybují v rozmezí cca 114 - 277 m². Např. stavba na pozemku parc. č. XJ, k. ú. X má zastavěnou plochu 276 m² a stavba na pozemku parc. č. XF v k. ú. X zastavěnou plochu 277 m². Přičemž stavba stavebníka je navrhována pro zastavěnou plochu 240 m². Výška staveb ve svažitém terénu je charakteristická tím, že směrem k ul. X se uplatňují nezapuštěné části podzemních podlaží a stavby tak svojí regulovanou výškou odpovídají i výškové hladině III 0 m – 12 m, nadzemní podlaží a části orientované do svahu, do zahrad výškou odpovídají výškové hladině II 0 m – 9 m. Předmětný záměr posoudil i z hlediska srovnatelnosti půdorysného a výškového řešení dvou sousedících staveb, přičemž dospěl k závěru, že navrhovaná stavba má parametry srovnatelné se sousedící stavbou na pozemku parc. č. XG, k. ú. X, která má zastavěnou plochu 161 m² a výšku 9,5 m. Stavba ve vlastnictví žalobce, která je druhou sousedící stavbou, není svými parametry zcela charakteristická pro předmětné území a nemůže být jediným určujícím prvkem hmotového řešení zástavby, zejména v rozvojovém území.
29. Soud považuje žalovaným provedené posouzení souladu navrhované stavby s urbanistickým charakterem území za správné a dostatečné. Je-li totiž smyslem základního pravidla pro umisťování staveb na území hl. m. Prahy uvedeného v ust. § 20 odst. 1 PSP zohlednit při umisťování staveb charakter daného území, je zřejmé, že charakter území netvoří jen bezprostředně související stavby, ale území v širším referenčním rozsahu, jež žalovaný určil jako domy podél ul. X. Navrhovaný záměr pak hodnotil ve vztahu k půdorysným rozměrům těchto okolních staveb a jejich výšce. Přičemž přihlédl k výšce a půdorysným rozměrům staveb bezprostředně souvisejících.
30. Rovněž námitku, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci, neboť při posouzení vycházel z nesprávné výměry zastavěné plochy na sousedních pozemcích, soud považuje za nedůvodnou. Žalobce svou argumentaci opírá v případě pozemku parc. č. XF o územní rozhodnutí (rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 6, odboru výstavby, čj. MCP6 041498/2011) vydaného na základě žádosti ze dne 9. 1. 2011, z jehož bodu II. odst. 3 vyplývá, že celková zastavěná plocha stavby rodinného domu nepřekročí 182 m², a

v případě pozemku parc. č. XG o rozhodnutí o povolení stavby z roku 1999 (rozhodnutí Obvodního úřadu Městské části Praha 6, čj. výst. 1762/229/P2156/1,2157/2Dej/98-ŠR), z něhož vyplývá, že maximální velikost zastavěné plochy bude činit 155,133 m². Žalovaný opouje, že při určení zastavěné plochy domů na pozemcích parc. č. XF (č. p. XB) a parc. č. XG (č. p. XC), vše v k. ú. X, vycházel z údajů uvedených v katastru nemovitostí. Tyto údaje nevykazují zřejmou nesprávnost, což je možné ověřit např. z veřejně dostupných mapových podkladů včetně ortofotomapy katastru nemovitostí.

31. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále „katastrální zákon“) je katastr nemovitostí zdrojem informací, který je ve smyslu §§ 980 a 984 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ovládán zásadou materiální publicity.
32. Podle § 2 písm. g) katastrálního zákona, se výměrou parcely rozumí *vyjádření plošného obsahu průmětu pozemku do zobrazovací roviny v plošných metrických jednotkách; velikost výměry vyplývá z geometrického určení pozemku a zaokrouhluje se na celé čtvereční metry; výměra parcely je evidována s přesností danou metodami, kterými byla zjištěna, přičemž jejím zpřesněním nejsou dotčena práva k pozemku.*
33. Podle § 4 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona katastr obsahuje *druhy pozemků, čísla a výměry parcel, údaje o budovách, kterým se přiděluje číslo popisné nebo evidenční včetně čísel těchto budov, údaje o budovách, kterým se číslo popisné ani evidenční nepřiděluje, pokud jsou hlavní stavbou na pozemku, nejedná-li se o drobné stavby, vybrané údaje o způsobu ochrany a využití nemovitostí a čísla jednotek.* Rovněž podle § 10 odst. 1 písm. e) vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále „katastrální vyhláška“), se v katastru o pozemku eviduje výměra parcely, podle písm. g) druh pozemku a způsob využití pozemku podle bodů 1 a 2 přílohy k této vyhlášce a dále dle písm. h) údaje o budově, která je součástí pozemku a která je hlavní stavbou na pozemku.
34. Podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona pak platí, že katastrální úřad *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.*
35. Soud při ústním jednání k důkazu provedl výpisy z katastru nemovitostí v textové i obrazové části týkající se pozemků parc. č. XF a XG, k. ú. X. Z těchto ověřil, že u pozemku parc. č. XF je uvedena výměra 277 m² a u pozemku parc. č. XG je uvedena výměra 161 m². Oba pozemky jsou pak dle katastrální mapy v plném rozsahu zastavěny stavbou rodinného domu.
36. Opírá-li žalobce svou argumentaci o územní rozhodnutí (v případě pozemku parc. č. XF) o stavební povolení z roku 1999 (v případě pozemku parc. č. XG) soud uvádí, že tyto dokumenty nejsou dostatečně způsobilé prokázat tvrzení, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. Soud připomíná, že katastr nemovitostí je jako veřejný seznam ovládán principem materiální publicity, přičemž z obsahu správního spisu nevyplývá, že by údaje uvedené v katastru nemovitostí ve vztahu k pozemkům parc. č. XF a XG byly chybné či dotčeny změnou ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona (oprava evidenčního údaje). Přičemž ani důkazy navržené žalobcem (nedatované územní rozhodnutí a stavební povolení z roku 1999) nejsou způsobilými prokázat rozpor záznamu v katastru nemovitostí se skutečným stavem, když velikost výměry pozemků uvedená v katastru

nemovitostí vyplývá z geometrického určení pozemku a nikoli z žalobcem předložených rozhodnutí.

IV.3 stavba je v rozporu s výškovou regulací dle § 20 a 26 PSP

37. Podle § 20 odst. 1 PSP platí, že *při umisťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.*
38. Ohledně výškové regulace stanoví ust. § 25 PSP následující:
- (1) *Výškové uspořádání se definuje stanovením výškových hladin podle odstavce 2, určením závazné maximální a minimální regulované výšky budov nebo stanovením minimálního a maximálního počtu podlaží.*
- (2) *Výškové hladiny určují minimální a maximální regulovanou výšku budov a stanovují se takto: a) hladina I 0 m - 6 m, b) hladina II 0 m - 9 m, c) hladina III 0 m - 12 m, d) hladina IV 9 m - 16 m, e) hladina V 12 m - 21 m, f) hladina VI 16 m - 26 m, g) hladina VII 21 m - 40 m, h) hladina VIII nad 40 m; rozsah výšek v území lze stanovit určením jedné nebo více hladin. Maximální regulovaná výška je pro jednotlivé hladiny stanovena v celé vymezené ploše, minimální regulovaná výška pouze podél stavební čáry orientované do uličního prostranství.*
- (3) *Spolu s určením výškové regulace v územním nebo regulačním plánu lze stanovit podmínky, za jejichž splnění lze stanovenou maximální regulovanou výšku přesáhnout, popřípadě minimální regulovanou výšku podkročit, a to určením konkrétního místa nebo typu stavby anebo obecných pravidel.*
39. Podle § 26 PSP poté platí, že *stavby se umísťují v souladu s výškovou regulací stanovenou podle § 25. Není-li výšková regulace stanovena územním nebo regulačním plánem, platí, že v rozvojovém území se výškové hladiny odvozují z územní studie, popřípadě v případě hladin I–VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) se stanovují v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí.*
40. Žalobce namítá, že převažující výšková hladina zástavby v daném území je hladina II. Žalovaný postupoval nesprávně, pokud pro různá průčelí téže stavby stanovil různé výškové hladiny. Žalovaný rovněž řádně neodůvodnil, proč průčelí zasazené do hladiny III. není situováno do šikmého terénu, ale směrem k terénu rovnému.
41. Odůvodnění Pražských stavebních předpisů (srov. Příručka „Pražské stavební předpisy 2022 s aktualizovaným odůvodněním“) k § 25 uvádí: „*Určení minimální regulované výšky je klíčové pro udržení charakteru městského prostředí a pro omezení výstavby typologicky nevhodných staveb v návaznosti na veřejná prostranství. Adekvátně tomu je nastaveno uplatnění minimální a maximální regulované výšky na vymezené ploše. Zatímco maximální regulovaná výška je stanovena pro celou plochu, minimální regulovaná výška musí být splněna pouze podél stavební čáry orientované k uličnímu prostranství. Rozsah výšek lze stanovit nejen určením jedné výškové hladiny, ale i více hladin (např. hladina I–III), což umožňuje pokrýt výškově členitější charakter zástavby.*
42. Podle § 27 odst. 1 PSP platí, že *regulovanou výškou budovy se rozumí vzdálenost měřená svisle od nejnižšího bodu přilehlého terénu po úroveň hlavní římsy. Úroveň hlavní římsy se rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a horní hrany střešní krytiny nebo horní brana atiky. V případě zástavby ve svahu lze stanovit výšku nezávisle pro části staveb.*

43. Odůvodnění Pražských stavebních předpisů (srov. Příručka „Pražské stavební předpisy 2022 s aktualizovaným odůvodněním“) k § 27 uvádí: „Výška zástavby stanovená výškovou hladinou, tzv. regulovaná výška budovy, je standardně počítána jako „výška po hlavní římsu“, přičemž hlavní římsou se rozumí průnik vnějšího líce obvodové stěny a střechy nebo horní brana atiky. Zároveň s výškou jsou pak definována pravidla a limity pro stavbu nad touto úrovní (viz odstavce 2 a 3). Systém posuzování výšky je nastaven tímto způsobem proto, aby byla v rámci regulace akcentována výška vnímaná z úrovně parteru. Charakter zástavby totiž určuje zejména neustupující část fasády po hlavní římsu. Pokud by byla stanovena maximální výška absolutně, vznikla by disproporce mezi různými architektonickými řešeními, např. stavba se sedlovou střechou by působila výrazně nižším dojmem než stavba se střechou plochou. Obdobným způsobem s určováním výšky pracují systémy regulace v ostatních evropských zemích (především Rakousko a Německo), zároveň jde i o tradiční způsob regulace výšky v našem prostředí. Výška se počítá od nejnižšího bodu přilehlého terénu, nastavení výše s potřebou mírné korekce svahu počítá. **Přesto je zejména pro rozsáhlejší a ve strmějších svazích umístěvané stavby umožněno stanovit výšku nezávisle pro části staveb; pro každou část je stanoven nejnižší bod přilehlého terénu a od něj je určena maximální výška**“.
44. Stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí (str. 12) uvedl, že pro jednotlivé zastavitelné pozemky není výšková regulace stanovena územním nebo regulačním plánem limitně, a proto posoudil výškovou hladinu v území z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám okolních (nejen nejbližších sousedních) budov uvedeným v územně analytických podkladech, kdy referenční území pro stanovení výškové hladiny stanovil podle charakteru stávající zástavby podél severní (severozápadní) strany ulice X, tj. podle stávající zástavby na pozemcích parc. č. XG, XD, XJ, XK, XF, XL, XM, XN k. ú. X. Vzhledem k tomu, že se jedná o území, které má svažitou geomorfologii terénu, je výška jednotlivých staveb v referenčním území odvislá od hloubky zastavění v rámci jednotlivých stavebních pozemků. Výška římsy je v územně analytických podkladech uvedena pro jednotlivé části staveb ve značném rozptýlu v rozmezí 3 m - 12 m, podle hmotového řešení jednotlivých staveb, pro doplňkové stavby nebo podzemní části staveb vystupující nad přilehlým terénem jsou uvedeny výšky od 2 m do 5,2 m. Hlavním atributem zástavby v území tak není jednotná výška zástavby, ale většinově obdobná podlažnost staveb, která je řešena jako jedno podzemní podlaží částečně vystupující nad přilehlým terénem a dvě nadzemní podlaží u některých staveb ještě navazuje podkroví, příp. ustupující podlaží. U většiny staveb, které jsou situovány ve svahu, je podzemní podlaží řešeno ve stavební čáře orientované do uličního prostranství jako vystupující nad terén se situováním vjezdových vrat garáže nebo vstupu do technického zázemí staveb. Garáže nebo technické části staveb u mnoha staveb navíc předstupují v hloubce zastavění směrem k uliční čáře, je tak pohledově nejprve uplatněno podzemní podlaží a ve vzdálenější hloubkové úrovni pozemku pak jednotlivá nadzemní podlaží. Výšková hladina tak není limitně určena, avšak většinově odpovídá výškové hladině u nadzemních hmot stávající zástavby II (0 - 9 m), která je lokálně podél stavební čáry směrem od ulice navýšena o podzemní podlaží tj. výšková hladina III (0 - 12m). Posuzovaná stavba rodinného domu odpovídá této koncepci zástavby, kdy stavba bude mít z uliční strany viditelné podzemní podlaží o výšce 3,85 m po atiku ploché střechy tohoto podlaží s terasou na střeše 1. PP přístupnou z úrovně I.NP. Další hmota stavby I.NP a 2.NP bude ustoupena o 4,5 m do větší hloubky zastavění. Výška stavby bude 7,345 m nad 1. PP z uliční strany pozemku a 7,945 m ze zahradní strany pozemku. Regulovaná výška výšky budovy je pro posuzovanou stavbu stanovena jako celková výška stavby (dle § 27 odst. 1

PSP), tj. do max. výše střešní atiky nad 2.NP. Z uliční strany pozemku tak bude celková výška stavby splňovat výškovou hladinu III a ze zahradní části pozemku bude splňovat výškovou hladinu II. Navržené výškové řešení stavby shledal stavební úřad v souladu s § 26 jako zcela odpovídající struktuře a typu zástavby v dotčeném území.

45. Žalovaný se s posouzením prvostupňového správního orgánu ztotožnil a k tomu na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí doplnil, že v daném území nebyla výšková regulace stanovena územním plánem a nebyl schválen regulační plán ani územní studie. V dokumentaci pro vydání společného povolení byla regulovaná výška stavby v souladu s ust. § 27 odst. 1 PSP stanovena ve více úrovních, neboť se jedná o zástavbu ve svahu. Doplnil, že na východní straně směrem ze svahu je celková výška stavby od úrovně terénu max. 11,2 m, přičemž výška I. a II. NP počítaná od úrovně přilehlého bočního terénu je cca 8 m. Podle dokumentace lze pro část stavby uplatnit výškovou hladinu II a pro část stavby na východní straně směrem do ulice výškovou hladinu III. Soud ze správního spisu ověřil, že obsahuje dokument nazvaný „Podlažnost území“, ze kterého vycházel i žalovaný, a ze kterého vyplývá, že výška některých z poměřovaných sousedních objektů se pohybuje v rozmezí 10 – 12 m, tedy ve výškové hladině III.
46. Namítá-li žalobce v podané žalobě, že pravidlo stanovené v § 27 odst. 1 věta poslední PSP dopadá na různě členěné stavby situované ve svahu, u nichž je v území obvyklé různé výškové uspořádání, což posuzovaná stavba není (jde o jednu hmotu), soud uvádí, že z § 27 odst. 1 PSP takový výklad nevyplývá. Z poslední věty § 27 odst. 1 PSP vyplývá, že v případě zástavby ve svahu lze stanovit výšku nezávisle pro části staveb. Z odůvodnění tohoto ustanovení (viz bod 43 tohoto rozsudku) dále vyplývá, že zejména pro rozsáhlejší a ve strmějších svazích umísťované stavby je umožněno stanovit výšku nezávisle pro části staveb, přičemž pro každou část je stanoven nejnižší bod přilehlého terénu a od něj je určena maximální výška.
47. V posuzované věci není sporu o tom, že stavba je umístěna ve svahu, uvedené ostatně vyplývá i z obsahu spisové dokumentace. Žalovaný i stavební úřad byli proto oprávněni stanovit výšky nezávisle pro různé části stavby tvořící jednu hmotu (různá průčelí). Z § 25 odst. 2 PSP dále vyplývá, že rozsah výšek v území lze stanovit určením jedné nebo více hladin. Již prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že pro dané území jsou relevantní dvě úrovně výškové hladiny (v podrobnostech viz bod 44 tohoto rozsudku), přičemž žalovaný se s danou argumentací ztotožnil. Oproti tomu žalobce v žalobě neuvedl ničeho, čím by argumentaci správních orgánů popřel. Uvedl-li, že výška průčelí některých ze srovnatelných domů dosahuje maximálně 10 m (a nikoli 11 m), není takovéto tvrzení argumentací žalovaného způsobilé vyvrátit. Rozhodnou skutečností pro posouzení zákonnosti navrhované výše stavby je skutečnost, zda výška dosahuje maximální povolené výšky v určité výškové hladině. Jak již uvedl a doložil žalovaný v průběhu správního řízení, relevantní výškovou hladinou pro dané území jsou výškové hladiny II a III. Pro výškovou hladinu II platí omezení maximální výškou 9 m, pro hladinu III omezení maximální výškou 12 m. Dosahuje-li stavba v maximální výšce průčelí 11 m, spadá do hladiny III bez ohledu na to, že okolní domy případně mají maximální výšku o metr nižší.
48. I tuto námitku tak soud shledává nedůvodnou.

IV.4 stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací z hlediska splnění míry využití území, tj. koeficientu podlažních ploch a koeficientu zeleně

49. Žalobce namítá, že stavební úřad se námitkami nedodržení koeficientu podlažních ploch a koeficientu zeleně uplatněnými žalobcem v průběhu správního řízení nezabýval a odkázal na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, tedy Magistrátu hl. m. Prahy, Odbor územního rozvoje, ze dne 16. 2. 2021, č. j. MHMP 184192/2021 (dále „stanovisko MHMP“) (srov. str. 21 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal o přezkum stanoviska MHMP jemu nadřízený orgán, tedy Ministerstvo pro místní rozvoj. Ministerstvo pro místní rozvoj vydalo dne 11. 10. 2022, č. j. MMR-65757/2022-8, přezkumné stanovisko, které stanovisko MHMP nevýznamně doplnilo a ve zbývajícím rozsahu potvrdilo. Žalovaný na základě toho dospěl k závěru, že hmotové řešení stavby bylo posouzeno dotčeným správním orgánem územního plánování ve smyslu § 96b stavebního zákona jako souladné, a proto odvolací námitku týkající se nesplnění koeficientu podlažních ploch a nezákonnosti použití zvýšeného podmíněně přípustného koeficientu podlažních ploch (KPPp) a nedodržení limitů koeficientu zeleně posoudilo jako nedůvodnou.
50. Žalobce v podané žalobě brojí zejména proti závěru orgánů územního plánování o možnosti využití zvýšeného podmíněně přípustného koeficientu podlažních ploch (KPPp), o způsobu výpočtu minimálního koeficientu zeleně, jakož i jeho naplnění. Žádá, aby soud ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. tato stanoviska přezkoumal.
51. Soud uvádí, že závazné stanovisko je úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, přičemž se nejedná o samostatné rozhodnutí ve správním řízení, ale jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Podle správního řádu platí, že pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán jeho potvrzení nebo změnu od příslušného nadřízeného správního orgánu. Úkon, kterým příslušný nadřízený orgán v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem. Soud dodává, že závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu, jenž je závazným podkladem konečného rozhodnutí, je v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumatelné soudem (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014–30, č. 3214/2015 Sb. NSS).
52. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*
53. Soud při přezkoumávání závazného stanoviska vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, kde Nejvyšší správní soud k náležitostem obsahu závazného stanoviska uvedl, že *„[s] ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal*

s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“

54. Nejvyšší správní soud se v již shora citovaném rozhodnutí ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, vyjádřil i k náležitostem odůvodnění revizního závazného stanoviska, když uzavřel, že: „rovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 (nyní jde o § 149 odst. 5, pozn. soudu) správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“

IV.4.1 Koeficient podlažních ploch

55. Soud ze správního spisu zjistil, že Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém stanovisku z 11. 10. 2022 stanovisko MHMP změnilo tak, že v závazné části do výčtu pozemků záměru doplnilo pozemek parc. č. XC v k. ú. X, v části odůvodnění se změnilo dle odůvodnění tohoto závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování, a ve zbytku potvrdilo. Ministerstvo pro místní rozvoj na str. 4 svého stanoviska konstatovalo, že dle navrhované započitatelné hrubé podlažní plochy spadá předmětný závěr do koeficientu 0,30, což odpovídá maximální hodnotě podmíněně přípustného koeficientu podlažních ploch (KPPp). Ke vznesené námitce žalobce proto dotčený správní orgán posuzoval, zda jsou ve věci splněny podmínky pro využití tohoto zvýšení koeficientu zastavěnosti.
56. Podle oddílu 7, pododdílu 7a), odst. 14 Regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy platí, že *podmíněně přípustné je umístění stavby s mírou využití vyšší, než je uvedeno v plánu (uplatní se maximum KPPp dle výše uvedené tabulky a KZ příslušející hodnotě plánem stanovené míry využití), při splnění následujících podmínek:*
- a) *stavba se nachází mimo území plošné památkové ochrany (památkové rezervace a zóny);*
  - b) *vyšší míra využití je nezbytná pro zachování prokazatelných logických vazeb na prostorové prvky okolní zástavby, určující pro podobu veřejných prostranství, v zájmu dotvoření stávající urbanistické struktury (zejména dodržení uliční čáry, jednotné výšky, měřítka zástavby, převažující formy, proporcí, symetrie apod.) a místní podmínky veřejné infrastruktury předpokládá navýšení zátěže v území umožňují,*
  - c) *řešení bylo kladně prověřeno na základě pohledových vztahů zpracovaných s využitím Digitálního modelu zástavby a zeleně hl. m. Prahy (DMZZ) ve formě zákresu.*
57. Za sporné mají účastníci naplnění podmínky b). MMR k tomu uvedlo, že předmětný záměr má podlažnost 1 PP a 2 NP, plochou střechu a výšku atiky 2. NP 7,745 m (od úrovně podlahy 1. NP, tj. 227,395 m. n. m.). V uliční části se do hmotového působení

záměru promítá i 1. PP, které vystupuje nad terén, přičemž výška atiky 2. NP činí od úrovně podlahy 1. PP 11,2 m. MMR uvedlo, že v lokalitě se nachází objekty, které jsou s navrhovaným záměrem zcela souměřitelné co do výškových parametrů, podlažností, typu zastřešení, měřítka i objemového působení a navrhovaný záměr tak nevybočuje ze stávající urbanistické struktury. Záměr je navržen v rozvojové ploše OB-A, která je určena primárně k zastavění, a tato plocha přímo sousedí s rozvojovými plochami OB-B s požadavky na koeficient KPP max 0,3 a koeficient KPPp max 0,5 (pozn. do rozvojových ploch OB-B jsou zahrnuty např. pozemky parc. č. XE, XD, XO a XF v k. ú. X), proto nelze důvodně předpokládat, že by záměr s koeficientem KPP 0,3 mohl představovat pro dané území nepřiměřenou zátěž. K odvolací námitce žalobce MMR na str. 10 stanoviska uvedlo, že toto posouzení dostatečně prokazuje i vhodnost či „nezbytnost“ využití koeficientu KPPp pro potřeby předmětného záměru. Pokud konkrétní záměr např. svojí podlažností, výškou či měřítkem nevybočuje z urbanistické struktury konkrétního území, jako je tomu v předmětném případě, není důvodné nepřipustit i možnost využití koeficientu KPPp.

58. Žalobce k tomu namítá, že použití podmíněně zvýšeného koeficientu KPPp je možné pouze za předpokladu, že si dodržení jednotnosti dané zástavby vyžaduje navýšení koeficientu KPP, nejsou-li dané podmínky splněny (jak je tomu v tomto případě), nelze KPPp aplikovat. KPPp by tak bylo možné aplikovat např. v případě řadové zástavby, kdy je nutno dostavět proluku tak, aby dostavba nebyla menší než okolní zástavba. V tomto případě si však okolní stavby nijak nevynucují navýšení KPP na KPPp a uvedené ani není v zájmu dotvoření urbanistické struktury. Rovněž ani MMR nezjistilo skutečný stav věci, když argumentuje tím, že na pozemku p.č. XF má zastavěnou plochu cca 260 m², ačkoli dle rozhodnutí o umístění této stavby má celková zastavěná plocha činit nejvýš 182 m² a u stavby na pozemku p. č. XG uvádí, že má zastavěnou plochu 161 m², ačkoli z rozhodnutí o povolení této stavby vyplývá, že zastavěná plocha této stavby smí činit nejvýše 155,13 m². Argumentaci odůvodňující použití vyššího koeficientu poukazem na sousední plochy OB-B žalobce považuje až za absurdní. Pokud územní plán stanoví pro daný pozemek určitý kód využití území (A), potom tím nepochybně nechce říci, že by zde měl být stejný koeficient podlažních ploch u pozemku s jiným kódem využití území (B).
59. Soud názor žalobce, že stanovisko MMR je nezákonné, nesdílí. Stanovisko obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti, tj. vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i přdestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. MMR vylíčilo, z jakého důvodu považuje námitky žalobce za nedůvodné a srozumitelným způsobem uvedlo, z jakého důvodu má podmínky oddílu 7, pododdílu 7a), odst. 14 Regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy písm. a) až c) za splněné. Namítá-li žalobce, že provedení posouzení je věcně nesprávné, neboť MMR nehodnotí vhodnost a nezbytnost užití podmíněného koeficientu KPPp pro daný záměr, soud uvádí, že MMR ve svém stanovisku uvádí, že právě vhodnost, resp. nezbytnost, použití podmíněně přípustného koeficientu hodnotí ve vztahu ke stávajícímu urbanistickému charakteru území, kdy v bezprostředním okolí stavby se nachází plochy OB-B (např. pozemky parc. č. XE, XD, XO a XF v k. ú. X) s max. výší koeficientu KPP 0,3 (tedy ve výši srovnatelné se záměrem stavebníka). Používá-li pak ve své argumentaci srovnání se sousedními plochami OB-B činí tak toliko pro zdůraznění urbanistického charakteru daného místa, tedy skutečnosti, že v rámci referenčního území není umístění

stavby s koeficientem podlažních ploch 0,3 nijak výjimečné, naopak je územním plánem hl. m. Prahy přímo připuštěno. Vzhledem k tomu, že navrhovaná stavba svými půdorysnými (i výškovými) rozměry urbanistický ráz místa přirozeně dotváří, tj. jej nijak nenarušuje, soud souhlasí s žalovaným, že použití zvýšeného koeficientu KPPp ve smyslu oddílu 7, pododdílu 7a), odst. 14) je s ohledem na skutkové okolnosti věci možné.

IV.4.2 Koeficient zeleně

60. Podle oddílu 7, pododdílu 7a), odst. 11 Regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy platí, že ***průměrná podlažnost*** je stanovena jako *podíl celkové hrubé podlažní plochy nadzemních podlaží všech objektů v řešeném území (společně řešeného celku) ku zastavěné ploše nadzemních podlaží všech objektů v řešeném území.*
61. Podle oddílu 7, pododdílu 7a), odst. 11 Regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy platí, že *zastavěnou plochou nadzemních podlaží pro účely výpočtu průměrné podlažnosti se rozumí plocha ohraničená pravoúhlými průměty vnějšího líce obvodových konstrukcí všech nadzemních podlaží do vodorovné roviny. Plochy lodžii a arkýřů se započítávají. U objektů polooodkrytých (bez některých obvodových stěn) je zastavěná plocha vymezena obalovými čarami vedenými vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny. U zastřešených staveb nebo jejich částí bez obvodových svislých konstrukcí je zastavěná plocha vymezena pravoúhlým průmětem střešní konstrukce do vodorovné roviny.*
62. MMR ve svém stanovisku při výpočtu průměrné podlažnosti počítá s celkovou hrubou podlažní plochou nadzemních podlaží v rozsahu cca 205 m² a zastavěnou plochou nadzemních podlaží všech objektů v rozsahu cca 181 m². Po zaokrouhlení na celá čísla tak průměrná podlažnost činí 1 a minimální koeficient zeleně 0,65.
63. Žalobce namítá, že stavba má hrubou podlažní plochu nadzemních podlaží cca 205 m², zastavěná plocha nadzemního podlaží ale činí cca 114 m² (7,4 x 15,4 m), tj. $205 / 114 = 1,79$. Po zaokrouhlení tak průměrná podlažnost činí 2, čemuž odpovídá minimální koeficient zeleně 0,80.
64. Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným je skutečnost, zda se do zastavěné plochy započítává i plocha zastřešené terasy vedoucí po obvodu objektu. MMR ve svém stanovisku argumentovalo tím, že z půdorysných výkresů 1. a 2. NP vyplývá, že zastavěnou plochu nadzemních podlaží netvoří pouze vlastní „jádro“ objektu, ale k tomuto „jádro“ přiléhají ještě polootevřené zastřešené konstrukce, které jsou v rozích podepřené svislými konstrukcemi, jedná se tedy o polooodkrytý zastřešený objekt, kde je zastavěná plocha vymezena obalovými čarami vedenými vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny, resp. pravoúhlým průměrem střešní konstrukce do vodorovné roviny. Žalobce s uvedeným vysvětlením nesouhlasí, jelikož má za to, že se v případě této terasy nejedná o polooodkrytý zastřešený objekt, ale o objekt uzavřený všemi obvodovými stěnami, z něhož vystupují balkony či terasy, které nelze do zastavěné plochy nadzemních podlaží započít.
65. Soud z půdorysných výkresů 1. a 2. NP založených ve správním spise ověřil, že k uzavřenému jádru objektu přiléhají polootevřené konstrukce, které jsou zastřešeny a které jsou v rozích podepřené svislými konstrukcemi odvádějícími dešťovou vodu. Vycházel-li tedy MMR při výpočtu zastavěné plochy též z plochy vymezené u této „přidatné konstrukce“ obalovými čarami vedenými vnějšími líci svislých konstrukcí do vodorovné roviny, postupoval v souladu s oddílem 7, pododdílem 7a), odst. 11 Regulativů

funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy. Současně tak dospěl i ke správnému výpočtu průměrné podlažnosti v hodnotě 1 (240 m² HPP /181 m² zastavěné plochy) a minimálnímu koeficientu zeleně v hodnotě 0,65.

66. Žalobce dále namítá, že v projektové dokumentaci nejsou navržena žádná opatření, po čem by se mohla pnout popínavá zeleň podél jižní a severní hranice pozemku. Tato zeleň tedy nemůže být započítána do parametrů výměry zeleně pro účely koeficientu zeleně (KZ). Ostatně ani textová část dokumentace o popínavé zeleni nehovoří, hovoří (bod B.5. b) jen o trávniku a nízkých keřích (tedy nikoli o popínavé zeleni). Námitkou, že tam, kde je navržena popínavá zeleň (započítávaná v délce 34,53 m, tj. v ploše 207,18 m²), popínavá zeleň být nemůže (neboť jsou tam vjezdy do garáže a vstup do domu), se MMR v zásadě nijak nezabývalo.
67. Žalovaný při vypořádání shodně koncipované odvolací námítky odkázal na stanovisko MMR, které se jako dotčený státní orgán touto námitkou v rámci přezkumu stanoviska MHMP zabývalo. MMR ve svém stanovisku na str. 6 uvedlo, že „V ploše OB-A jsou v rámci záměru navrženy tyto započitatelné plochy zeleně: zeleň na rostlém terénu – výsadba stromů a keřů v trávniku o rozloze 355,89 m² (započítává se 100% této plochy); ostatní zeleň – zeleň na konstrukci s mocností vegetačního souvrství nad 0,15 m se započitatelnou plochou 10,427 m² (v rámci záměru je navržena plocha této zeleně 104,27 m² a dle Metodické příloha A odůvodnění ÚP SP HMP se započítává 10 % této plochy); popínavá zeleň se započitatelnou plochou 207,18 m² (v rámci záměru je navržena plocha této zeleně 34,53 m² a dle Metodické příloha A odůvodnění ÚP SP HMP se započítává 600 % této plochy).“ MMR následně dospělo k závěru, že „Jelikož předmětný záměr má celkovou započitatelnou plochu zeleně 573,30 m² a pro řešené území v ploše OB-A o výměře 812,22 m² má hodnotu KZ po zaokrouhlení na dvě desetinná místa 0,71, proto je požadavek koeficientu KZ (min 0,65) splněn.“
68. Soud z výkresové části projektové dokumentace založené ve správním spise ověřil, že popínavá zeleň má být vedena v pásu šířky 50 cm po části jižní strany pozemku (v rozloze 16,89 m²) a severní strany pozemku (v rozloze 17,64 m²). Součtem obou rozměrů lze dospět k hodnotě 34,53 m², kterou ve svém stanovisku uvádí i MMR. K číslu 207,18 m² se pak MMR dostalo matematickým výpočtem provedeným v souladu s Metodickou přílohou A odůvodnění ÚP SP HMP, podle kterého se popínavá zeleň na rostlém terénu (pás podél zdi o šíři max. 0,5 m) započítává do plochy v rozsahu 600 %.
69. Vzhledem k tomu, že MMR (shodně jako soud) při výpočtu ploch zeleně vycházelo z výkresové části projektové dokumentace „Plochy pro výpočet zeleně“, ze které je zřetelně patrné, že navrhovaný pás popínavé zeleně se má nacházet u zdi jižní a severní strany pozemků, přičemž vjezdy do garáže a vstup do domu se nacházejí na východní straně pozemku, implicitně vypořádalo i námitku, že navržená zeleň se nachází v místech, kde být nemůže, neboť tam jsou vjezdy do garáže a vstup do domu.
70. Podle § 1d odst. 1 vyhlášky ve spojení s přílohou č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, platné v době vydání napadeného rozhodnutí, platilo, že dokumentace pro vydání společného povolení obsahuje A. průvodní zprávu, B. Souhrnnou technickou zprávu, C. Situační výkresy a D. Dokumentaci objektů a technických a technologických zařízení. Soud souhlasí s žalobcem, že plán výsadby popínavé zeleně v bodě B.5 písm. b) výslovně zmíněn není. Nedílnou součástí dokumentace jsou též situační výkresy, přičemž ve výkresu „Plochy pro výpočet koeficientu zeleně“, je s výsadbou popínavé zeleně již počítáno. Soud má za to, že je-li

s výsadbou popínavé zeleně počítáno v jedné ze součástí dokumentace pro vydání společného povolení, je tato skutečnost dostačující pro ověření, že taková výsadba bude provedena. Namítá-li žalobce, že v projektové dokumentaci nejsou navržena žádná opatření, po čem by se mohla pnout popínavá zeleň podél jižní a severní hranice pozemku, soud uvádí, že tato opatření skutečně navržena nejsou, dle názoru soudu ovšem ani navržena být nemusí. Požadavek takovéto detailizace totiž z přílohy č. 8 vyhlášky o dokumentaci staveb nevyplývá. Z přílohy A odůvodnění ÚZ SD HMP – tabulky zápočtu ploch zeleně – se pak lze domnívat, že popínavá zeleň bude vedena podél zdi o šíři max. 0,5 m (shodně je uvedeno i ve výkresu ploch pro výpočet koeficientu zeleně), přičemž její zařazení pod ostatní zeleň značí, že se bude jednat o zeleň rostoucí na umělém povrchu (stavební konstrukci) s příslušným vegetačním krytem a případně popínavou zeleň na rostlém terénu. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že z projektové dokumentace není rovněž patrné, v jakým místech budou vysazeny plánované stálezelené keře.

71. Soud k této žalobní námitce shrnuje, že odvolací námitka byla žalovaným vypořádána, a to zákonným způsobem. S ohledem na vše výše uvedené ji shledává nedůvodnou.

IV.5 Dokumentace není dostatečná z hlediska organizace výstavby dané stavby - staveništní dopravy

72. V rámci této námítky žalobce vytýká žalovanému, že nijak konkrétně nereagoval na odvolací námitky žalobce týkající se staveništní dopravy, zejména z hlediska hlučnosti, prašnosti a vibrací. Dále má za to, že není prokázáno, že staveništní dopravou nedojde k nepřípustnému narušení pohody bydlení v domě žalobce, jakož i k překročení limitních hodnot stanovených právními předpisy, resp. nejsou navržena účinná opatření k zamezení těchto vlivů. Napadené rozhodnutí je [kromě nesplnění požadavku čl. § 43 odst. 1 nařízení hl. m. Prahy č. 10/2016 a přílohy č. 8 bod B.8 písm. d), e) a j) vyhlášky č. 499/2006 Sb.] též vydáno v rozporu s § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3, jakož i s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a je ve vztahu k uvedenému nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
73. Ve svém odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobce ve vztahu k organizaci staveništní dopravy namítal, že rozhodnutí stavebního úřadu není nijak relevantně hodnocen hluk ze staveništní dopravy – stavba si přitom vyžádá například odvoz či dovoz materiálu stavební jámy; nejsou ani nijak řešeny další negativní vlivy této dopravy (prašnost, vibrace). V řízení tak není prokázáno splnění požadavku čl. 43 odst. 1 nařízení hl. m. Prahy č. 10/2016 a přílohy č. 8 bod B8 písm. d), e) a j) vyhlášky č. 499/2006 Sb. a stavbu tedy není možnost schválit; napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s uvedenými předpisy, jakož i v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.
74. Žalovaný na str. 39 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*Stavebník má za povinnost při realizování stavby tj. při provádění stavebních prací dbát všech povinností, které mu vyplývají ze zákonných předpisů. Musí tedy během provádění stavby dbát na požadavky stanovené zákonnými předpisy týkajícími se ochrany zdraví obyvatelstva (hluk, vibrace) a ochrany přírody a krajiny (prašnost). Tyto povinnosti jsou pro stavebníka vždy závazné, bez ohledu na to, zda jsou uvedeny v podmínkách rozhodnutí o povolení stavby.*“
75. Pokud jde o splnění povinnosti dle bodu B8 písm. d), e) a j) vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*Doložená dokumentace v bodě B.8 Souhrnné technické zprávy tyto zásady organizace výstavby obsahuje v podrobnosti odpovídající rozsahu stavby.*“ K vlivu provádění stavby na okolní pozemky a stavby je

uvedeno, že vliv stavby bude v největší míře omezen na plochu staveniště, vjezd na pozemek je stávající, provádění stavby neovlivní sousední stavby ani pozemky a že proti šíření prachu během stavby budou použity ochranné plachty a případné kropení povrchů. Budou respektovány všechny předpisy (zejména hlučnost a prašnost), při provádění terénních úprav a zemních prací bude v případě potřeby prováděno kropení a že provádění stavby vzhledem ke svému charakteru nebude mít negativní vliv na životní prostředí. Podmínky dotčených orgánů státní správy zejména z hlediska ochrany před hlukem nebo ochrany ovzduší byl převzatý do výroku prvoinstančního rozhodnutí jako podmínky č. 17 a 18 pro umístění a provedení stavby. Podmínkou č. 21 pro umístění a provedení stavby byly stanoveny povinnosti při manipulaci s prašným materiálem k minimalizaci zatěžování okolí prachem (zkrápění staveniště, plachtování vozidel, čištění vozidel při výjezdu ze staveniště). Na str. 40 žalovaný vypořádal námitku nepřipustného narušení pohody bydlení z hlediska hlučnosti, prašnosti a vibrací tak, že v projektové dokumentaci jsou popsána technologická zařízení stavby a rozsah stavby a staveniště a rovněž dílčí opatření k minimalizaci negativních vlivů výstavby. Do řízení bylo doloženo souhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví, Hygienické stanice hl. m. Prahy čj. HSHMP 78986/2020 ze dne 13. 4. 2021, souhlasné stanovisko Úřadu městské části Praha 6, odbor dopravy a životního prostředí, čj. MCP6 488485/2020 ze dne 11. 1. 2021. V dokumentaci stavby je v souhrnné technické zprávě v části B.8 Zásady organizace výstavby pod písm. d) uvedeno jaká ustanovení zákonů a zákonných opatření budou v průběhu stavebních prací dodržována a jakým způsobem bude v průběhu provádění stavby eliminováno zvýšení prašnosti v dotčené lokalitě. Tím, že v souhlasných stanoviscích nebyly s ohledem na rozsah výstavby a předpokládanou dobu trvání stavebních prací stanoveny závazné podmínky, nebyl stavebník zbaven povinnost při výstavbě dodržovat hygienické limity pro hluk a vibrace stanovené právním předpisem a plnit podmínky společného povolení včetně podmínky č. 21 k minimalizaci zatěžování okolí prachem. Hluk a prach ze stavební činnosti (nebo staveništní dopravy) bude určitým způsobem obtěžující, avšak maximálně po dobu provádění stavby, přičemž nepříznivé vlivy pracovního procesu budou omezeny na minimum (např. při manipulaci s prašnými materiály budou používány plachty, kropení, budou dodržovány povolené hladiny hluku). V posuzované věci pak soud nemá pochyb o tom, že plánované zatížení stavební činností je přiměřené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, čj. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS).

76. Přitom je nutno vzít v potaz, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastních okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře od obecně požadovatelných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétním zvláštěm lokalitě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113).
77. Namítal-li žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, že rozhodnutí stavebního úřadu relevantně nehodnotí hluk ze staveništní dopravy ani další negativní vlivy této dopravy (prašnost, vibrace), a že v řízení není prokázáno splnění požadavku čl. 43 odst. 1 nařízení hl. m. Prahy č. 10/2016 a přílohy č. 8 bod B8 písm. d), e) a) vyhlášky č. 499/2006 Sb. soud uvádí, že na všechny tyto otázky žalovaný žalobci poskytl odpověď (viz bod 75 tohoto rozsudku). Námitku nedostatečného vypořádání vznesené odvolací námitky tak městský soud považuje rovněž za nedůvodnou.

78. Měl-li žalobce provedené vypořádání za nedostatečné, soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Nepostupoval-li takto žalobce, soud námitku vypořádal v míře obecnosti odpovídající obecně jí vznesené. Městský soud zároveň připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

IV.6 Zásah do pohody bydlení

79. Žalobce namítá, že prvoinstanční správní orgán ani žalovaný se ve svých rozhodnutích nezabývali vzájemným vztahem navrhované stavby a stavby žalobce. Přitom stavba stavebníka je situována na pozemku vyvýšeném oproti pozemkům žalobce jižním směrem, ve vzdálenosti pouhých cca 9 m od domu žalobce č. p. XA. Navrhované výškové a objemové řešení stavby v kombinaci s jejím situováním na daném pozemku a nedostatečné vzdálenosti od domu č. p. XA a pozemků žalobce způsobí „utopení“ pozemků a rodinného domu žalobce a snížení oslunění jeho nemovitostí, neboť navrhovaná stavba je situována jižně od nemovitostí žalobce. Poměry na místě jsou stísněné a dojde tím ke zhoršení kvality prostředí a k narušení pohody bydlení v nemovitostech žalobce. Stavba je situována od uvedených nemovitostí žalobce jižním směrem, tj. způsobila by nadměrné zastínění jak sousedních pozemků žalobce, tak rodinného domu žalobce, jakož by i nad míru přiměřenou poměrům daného místa snížila oslunění nemovitostí žalobce.
80. Výkladem pojmu pohoda bydlení se zabýval NSS v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116. Pohodou bydlení je nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod. Pro zabezpečení pohody bydlení je nutno zkoumat intenzitu narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS, HMG, bod 44). Mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí.
81. Proti zastínění lze brojit občanskoprávní námitkou opírající se o právní úpravu imisí bez ohledu na to, zda byl překročen příslušný limit stanovený technickými předpisy a také bez ohledu na to, zda je příslušný normativní požadavek vůbec stanoven. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „*měřítkem posouzení budoucích imisí přitom nejsou jen obecné technické předpisy, ale také soukromoprávní úprava sousedských*

práv, dle které bylo jak za dřívější, tak současné právní úpravy třeba zvážit, zda imise nezasahují do práv sousedů nad míru přiměřenou místním poměrům (...). Je přitom nasnadě, že míra přiměřená místním poměrům nemusí odpovídat limitům, které pro přípustnost imisí stanovují veřejnoprávní předpisy.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2016, čj. 9 As 68/2016-34, a judikaturu v něm citovanou).

82. Přitom je ovšem třeba vyjít ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze bez dalšího úspěšně namítat, že pohoda bydlení bude narušena (např. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007-76). Nelze odhlížet od základního předpokladu, že normy o obecných požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na kvalitu prostředí (srov. rozsudek městského soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 10 A 75/2022-351, bod [216]). Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 A 123/2021-216, k tomuto přímo k námitce nadměrného zastínění dodal, že *„aby byla občanskoprávní námitka nadměrného zastínění důvodná, muselo by se buď velmi výrazně snížit oslunění a denní osvětlení stavby či pozemku oproti stávajícímu stavu, nebo by se jeho výsledná hodnota musela blížit nejnižším hodnotám, které ještě připouští příslušná technická norma (na normové hodnoty odkazuje § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby). Navíc by se to muselo dít v rozporu s poměry vládnoucími doposud v daném místě (např. vilová čtvrť s řídkou zástavbou, kde je většina domů plně osluněná).“* Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2007, sp. zn. 22 Cdo 2808/2007: *„významným obtěžováním (imisí) může být i takové obtěžování, které sice nepřekračuje limity stanovené obecně závazným právním předpisem, ale překračuje míru obvyklou v daném místě, a to s přihlédnutím k míře dané v jiných obdobných místech (v daném případě v jiných obytných lokalitách obdobného druhu). V dané věci se tedy odvolací soud neměl spokojit se zjištěním, zda obtěžování přesahuje limity dané správními předpisy, ale měl se zabývat otázkou, zda jde o hluk obvyklý v obdobných městských lokalitách (a to jak intenzitou, tak dobou trvání), a zda lze tedy po žalobci spravedlivě žádat, aby jej snášel.*
83. Je dále nutno vzít v potaz, že určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře od obecně požadovatelných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétním zvláštnostem lokality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113, č. 2776/2013 Sb. NSS).
84. Podle § 45 odst. 2 PSP platí, že *v obytných místnostech a jednotkách dlouhodobého ubytování navrhovanou stavbou ovlivněných musí být splněna: a) úroveň denního osvětlení podle normy uvedené v § 84, nebo b) činitel denní osvětlenosti roviny zasklení okna podle normy uvedené v § 84.* Obdobně jako § 11 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, toto ustanovení sleduje hygienický účel (péče o uchování zdraví).
85. Technické normy upravující minimální požadavky na osvětlení obytných místností a pozemků mohou být relevantní pro posouzení přiměřenosti imise zastínění, kterou může navrhovaná stavba působit. Pouze ze skutečnosti, že ve vztahu k určitému typu místnosti či pozemku neexistuje v obecných požadavcích na výstavbu žádný normativní požadavek na kvalitu osvětlení a oslunění (proslunění), nelze dovozovat, že není možné proti zastínění místnosti či pozemku úspěšně brojit občanskoprávní námitkou opírající se o právní úpravu imisí (a s tím související otázku ochrany kvality bydlení). Stejně tak platí,

že i když namítaná budoucí imise nepřekročí limity dané veřejnoprávními předpisy (typicky obecnými požadavky na výstavbu), může jít o protiprávní imisi, jsou-li naplněny podmínky § 1013 občanského zákoníku (viz rozsudek NS ze dne 30. 8. 2007, sp. zn. 22 Cdo 2808/2007).

86. Dle městského soudu by tak námitka nedostatečného osvětlení (oslunění) v důsledku záměru byla důvodná tehdy, snížilo-li by se osvětlení stavby či pozemku oproti stávajícímu stavu velmi výrazně, nebo blížila-li by se jeho výsledná hodnota nejnižším hodnotám, které ještě připouští příslušná technická norma (§ 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby). Navíc by se to muselo dít v rozporu s poměry vládnoucími doposud v daném místě (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 A 123/2021-216).
87. V posuzované věci žalovaný při hodnocení míry osvětlení (str. 16 až 18 napadeného rozhodnutí) vycházel z technické normy ČSN 73 0580 Denní osvětlení budov a při hodnocení míry oslunění z doporučující normy ČSN 72 4301 – Obytné budovy a světelnotechnické studie označené jako „*Vliv výstavby na denní osvětlení a proslunění objektu X č. p. XD*“, vypracované dne 6. 6. 2023 expertní a projektovou kanceláří A.W.A.L., se sídlem Eliášova 20, Praha 6, autorizovaná Ing. M. P., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, ČKAIT 0011283. Uvedl, že ve studii byl pro posouzení splnění normy ČSN 73 0580 – Denní osvětlení budov – použit výpočet činitele denní osvětlenosti D_w (%) roviny zasklení okna a stavba žalobce byla dle typu posuzovaného prostoru a charakteru lokality zařazena do odpovídající kategorie 2, která zahrnuje běžné prostory s trvalým pobytem lidí. Pro tuto kategorii je stanovena nejnižší hodnota činitele denní osvětlenosti D_w 32 %, přičemž pro okna místností orientovaných k navržené stavbě byla zjištěna hodnota D_w 35 % - 37 % v obytných místnostech v 1. NP a hodnota D_w 33 % v pracovně v 1. PP. Na základě uvedeného dospěl k závěru, že požadavky na denní osvětlení budou i po realizaci stavby splněny, a to v případě 1. NP dokonce nadlimitně. Žalovaný se dále vyjádřil i k námitce na snížení oslunění budovy i pozemku, k čemuž uvedl, že požadavky na proslunění staveb nebo na oslunění pozemků nejsou stanoveny právním předpisem. Tuto námitku přesto nelze zcela pominout, neboť se vztahuje k vlivu stavby na kvalitu prostředí případně na pohodu bydlení. Zároveň každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí musí být podle § 76 odst. 2 stavebního zákona šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Za šetrnost se přitom obecně považuje splnění limitů stanovených právními předpisy a u vlivů bez závazných limitů zejména splnění hodnot dle platných norem, které se vztahují k jednotlivým složkám prostředí. V případě proslunění bytu a oslunění pozemku lze vycházet z požadavků a hodnot uvedených v ČSN 73 4301 – Obytné budovy, zejm. čl. 4.3.1, 4.3.2 a 4.3.5. Tyto hodnoty jsou doporučujícího charakteru a uvádějí, že obytná místnost se považuje za prosluněnou, je-li dne 1. března doba proslunění nejméně 90 minut a že pozemky v okolí obytných budov, sloužící k rekreaci jejích obyvatel, mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března. Z doložené studie vyplývá, že k uvedenému datu budou posuzované obytné místnosti ve stavbě žalobce prosluněny po dobu nejméně 320 minut a že více než 92 % plochy pozemku žalobců parc. č. XE v k. ú X bude osluněno po dobu delší než 3 hodiny. Navržený záměr splňuje požadavky na šetrnost k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb z hlediska osvětlení a oslunění. Posouzené nadlimitní splnění závazných i doporučených hodnot lze považovat za stav odpovídající obecným oprávněně požadovatelným standardům v dané lokalitě samostatně stojících rodinných domů. Odstupové vzdálenosti dle požadavku § 28 PSP byly dle žalovaného dodrženy.

88. Soud ze správního spisu zjistil, že z doložené světelnětechnické studie označené jako „*Vliv výstavby na denní osvětlení a proslunění objektu X č. p. XD*“, vypracované dne 6. 6. 2023 expertní a projektovou kanceláří A.W.A.L., se sídlem Eliášova 20, Praha 6, vyplývá, že po realizaci stavebního záměru bude činitel denní osvětlenosti v obývacím pokoji žalobce činit 35,4 % D_w , v kuchyňském koutu 35,8 % D_w , v ložnici 37,0 % D_w a v pracovně 32,6 % D_w . Současně realizace záměru neovlivní proslunění domu žalobce, neboť doba oslunění tří pokojů žalobce v 1. NP (pracovna v 1. PP nebyla z důvodu malého okna hodnocena) bude činit v den 1. 3. (měřený dle normy ČSN 72 4301) přes pět hodin, přičemž venkovní prostory budou osluněny na ploše vyšší než 92 %.
89. Soud souhlasí s žalovaným, že ze zpracované odborné studie vyplývá, že technické normy osvětlení a oslunění domu a venkovních pozemků žalobce nebudou v případě realizace záměru překročeny.
90. Ze světelnětechnické studie tak vyplývá, že osvětlení místností při jižní straně domu bude po realizaci stavebního záměru hraniční (např. v pracovně 32,6 % D_w), když dolní limit dle technické normy ČSN 73 0580 činí 32 % D_w . V souladu s výše citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 123/2021, je v takovém případě rozhodné, zda je takové osvětlení v rozporu s poměry vládnoucími doposud v daném místě. Nezabýval-li se žalovaný otázkou, zda taková míra osvětlení je na daném místě obvyklá a přiměřená (tedy, zda je v souladu s poměry vládnoucími doposud v daném místě) a zda lze tedy po žalobci spravedlivě žádat, aby ji snášel, nárokům na řádné posouzení námítky žalobce nedostál. Soud rovněž připomíná, že dle citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 A 123/2021 se poměry vládnoucí doposud v daném místě musí zkoumat i tehdy, došlo-li k výraznému snížení osvětlení (oslunění) oproti stávajícímu stavu. Ze správního spisu ani z tvrzení správních orgánů neplyne, že by zjišťovaly, jaký byl stav osvětlení (oslunění) ve stavbě žalobce před zastíněním stavby stavebníka. Posouzení místních poměrů z hlediska míry osvětlenosti pak nevyplývá ani ze světelnětechnické studie.
91. Snížením míry osvětlení obytných místností při jižní straně svého domu přitom žalobce namítal již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Konkrétně na str. 4 a 5 odvolání ze dne 26. 1. 2022 uvedl, že „*Navrhované výškové a objemové řešení stavby v kombinaci s jejím situováním na daném pozemku by způsobilo „utopení“ mých nemovitostí. Poměry na daných pozemcích jsou stísněné a umístění navrhované stavby by tedy nepřipustně a nad míru přiměřenou daným poměrům zhoršilo kvalitu prostředí a pohodu bydlení v mých nemovitostech – v domě č. p. XA a pozemcích p. č. XD a XE k. ú. X.[...] Připomínám, že narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy (např. limitů hlukových, znečištění ovzduší, normových hodnot osvětlení a oslunění apod.), neboť to by tento požadavek byl nadbytečný, a je nutno toto zkoumat vždy vzhledem ke konkrétním podmínkám v daném místě. [...] Většina z uvedených složek (pohody bydlení – pozn. soudu) je v dané věci umisťovanou stavbou – negativně – dotčena, kdy umístěním předmětné stavby dojde k úbytku zeleně, ke zhoršení světelných podmínek v mém domě ad. Připomínám, že stavba je situována od mých uvedených nemovitostí jižním směrem (navíc se nachází výše, než mé nemovitosti), tj. způsobila by nadměrné zastínění jak mých sousedních pozemků, tak mého rodinného domu, jakož by i nepřipustně snížila oslunění mých nemovitostí.*“
92. Vzhledem k tomu, že hodnocení místních poměrů ve vztahu k obvyklé míře osvětlení obytných místností srovnatelných nemovitostí se žalovaný nijak nezabýval, přestože tak

dle citované judikatury učinit měl, a přestože tuto námitku žalobce vznesl v odvolání, seznal soud tuto námitkou důvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

93. Městský soud uzavírá, že za důvodnou seznal toliko námitku porušení pohody bydlení žalobce v důsledku nezkoumané obvyklé míře osvětlení v okolí (blíže kapitola IV.6 tohoto rozsudku). V souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. jsou správní orgány v dalším řízení vázány názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (zejména bod [90] tohoto rozsudku). V dalším řízení tak žalovaný posoudí, zda naměřené osvětlení obytných místností žalobce (zejména pracovny) není v rozporu s obvyklými a přiměřenými poměry panujícími v okolí. Sezná-li, že v okolí srovnatelné stavby mají vyšší míru osvětlení než u žalobce, nebude možné z důvodu nepřiměřeného zásahu do pohody bydlení žalobce navrhovanou stavbu v současné podobě povolit.
94. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Důvodně vynaložené náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Odměna náleží celkem za 4 úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za dva návrhy ve věci samé (žaloba a replika) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a za účast na jednání dne 26. 3. 2025 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby provedený do 31. 12. 2024 náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za každý úkon právní služby provedený od 1. 1. 2025 náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu se připočítává i sazba daně z přidané hodnoty ve výši 3 207 Kč. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 21 477 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady spojené se sepisem a podáním návrhu na přiznání odkladného účinku městský soud nehodnotil jako účelně vynaložené, neboť žalobce dostatečně určitě nespecifikoval újmu, která by mu v případě nepřiznání odkladného účinku hrozila, což je předpokladem pro přiznání odkladného účinku (§73 s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. března 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu